

Arrest

nr. 253 822 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. HAUWEN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 mei 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 augustus 2019. De verzoekende partij meldt zich op 14 augustus 2019 samen met haar dochter aan op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 20 augustus 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 20 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 22 mei 1988 in La Union in El Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent niet getrouwd maar heeft een dochter E.Y.R.L. (O.V. 8.895.256) die geboren werd op 29 oktober 2008 in El Salvador. U woonde sinds u 16 jaar was in Playa El Tamarindo samen met uw moeder, broers, zus en dochter. Voordien woonde u bij uw grootmoeder in La Union, Isla Zaqatillo. U ging tot het 6e leerjaar basisonderwijs naar school en werkte sinds u 14 jaar was in een kledingfabriek genaamd Fundatamarindo in Playa El Tamarindo op zo'n 10 minuten wandelafstand van uw woning. Uw dochter ging naar de school Cecelta, op zo'n 7 minuten wandelafstand van uw woning. Ze liep school van 13u tot 16u en u bracht haar elke dag na uw middagpauze van huis naar school, maar na schooltijd wandelde uw dochter meestal alleen te voet naar huis omdat u tot 17u moest werken. Op 13 februari 2019 ging uw dochter na schooltijd naar de winkel en u pikte haar op weg van uw werk naar huis op om samen verder te wandelen. Ter hoogte van de viswinkel van Chano – waar vaak bendeleden van de MS13 staan – die zich op zo'n 6 huizen afstand van jullie woning bevindt, werden jullie op dat moment aangesproken door een man met de bijnaam El Jabonoso, een bendelid. U kende El Jabonoso omdat hij ook in Playa El Tamarindo woonde, meer bepaald in La Punta op zo'n 5 minuten stappen van uw woning. U en uw dochter waren hem al meermaals tegengekomen omdat hij vaker bij de viswinkel stond die op de hoofdweg lag waarlangs jullie naar huis wandelden en jullie begroetten elkaar soms. Die dag, op 13 februari, vroeg hij om uw dochter tot zijn vrouw te maken. Hij zei u dat uw dochter al mooi en groot was, vroeg of ze al een vriendje had en zei dat u haar beter aan hem kon geven in plaats van haar elke dag naar school te sturen. U antwoordde negatief op zijn verzoek, uw dochter zei niets en jullie wandelden verder terwijl El Jabonoso bleef staan. Er waren ook andere mannen, bendeleden en gewone jongens, die uw dochter soms lastigvielen en ze werd meermaals op straat nageroepen sinds haar lichaam begon te veranderen toen ze 9 jaar oud was. Rond 20 juni werd uw dochter het slachtoffer van seksueel geweld toen ze op weg van school naar huis was. El Jabonoso heeft haar bij de arm vastgegrepen en ergens mee naartoe genomen terwijl haar ogen en mond bedekt werden. Uw dochter viel flauw en toen ze terug bijkwam begon ze te schreeuwen. Op dat moment kwam H.Y.G., een vriendin en collega van u bij Fundatamarindo, langs. Ze sloeg de belager van uw dochter met een steen op het hoofd en bracht uw dochter naar huis om haar nieuw kleren te geven. Toen u thuis kwam van het werk was uw dochter er al met H., die u alles vertelde. U hebt vervolgens de intieme delen van uw dochter onderzocht, zag dat er geen volledige penetratie was geweest maar merkte wel dat ze bloedde. H. vertelde u niet veel details over wat er was gebeurd uit angst voor represailles van de bende. U bent niet naar een dokter geweest met uw dochter omdat die u zou vertellen klacht neer te leggen en u wilde geen klacht neerleggen uit angst voor represailles van de bende en omdat de Salvadoraanse autoriteiten seksueel geweld tegen meisjes niet bestraffen. U ging nog werken tot 15 juli en uw dochter ging nog naar school tot 22 juli. U bracht haar vanaf dan wel en haalde haar ook weer op om samen met de bus naar huis te gaan. In juli besloot u het land te verlaten en u reisde op 10 augustus 2019 van El Salvador via Spanje naar België, waar u op 20 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, een attest van de psycholoog met betrekking tot uw dochter en verscheidene nieuwsberichten over seksueel geweld tegen meisjes in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Immers, verschillende elementen uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zetten de geloofwaardigheid ervan ernstig op de helling.

U verklaart dat uw dochter E.Y. in juni 2019 werd verkracht door een bendelid van de MS13 met de bijnaam El Jabonoso. Hij had u en uw dochter in februari 2019 al één keer aangesproken met de vraag

om uw dochter tot zijn vrouw te maken. Volgens uw verklaringen werd uw dochter die dag in juni op straat meegetrokken aan haar arm terwijl haar ogen en mond bedekt werden, werd ze meegevoerd naar een onbekende plek waar ze het bewustzijn verloor en een gedeeltelijke penetratie onderging, tot een vriendin haar hoorde schreeuwen en de belager met een steen sloeg waardoor uw dochter kon ontkomen (CGVS, p. 7-8 en 12-13). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen extreem vaag zijn met betrekking tot de omstandigheden van de verkrachting. Zo kan u in eerste instantie zeer weinig vertellen over de dader of daders van het geweld. Terwijl u op het ene moment lijkt te suggereren dat er meerdere daders aanwezig waren – u stelt immers “ze hebben haar geslagen” en “ze hebben haar ogen en mond bedekt”– spreekt u op een ander moment van een “hij” en “die man” (CGVS, p. 12). Gevraagd of het één enkele man was die uw dochter belaagde of dat er meerdere personen bij waren, moet u het antwoord schuldig blijven en zegt u dat u enkel weet wat uw dochter u vertelde. U verklaart dat het de man genaamd El Jabonoso is die uw dochter verkrachtte en dat u dat weet omdat uw dochter u dat vertelde toen jullie hem in juli op straat tegen kwamen. Op de vraag waarom uw dochter het u pas vertelde in juli en niet sneller na het incident, antwoordt u dat ze hem daarvoor niet gezien had en dat ze hem die dag herkende door de kleren die hij aanhad (CGVS, p. 13). Het is bevreemdend dat uw dochter u pas een maand na het incident zou vertellen wie de dader was geweest en dat ze het u niet had zou hebben verteld toen u haar eerder naar de dader had gevraagd (CGVS, p. 13), te meer gelet op het feit dat jullie El Jabonoso beide kenden en hem in het verleden al vaak waren tegen gekomen op de hoofdweg die jullie elke dag naar huis namen (CGVS, p. 9). Evenmin kan u enige details geven over de plek waar uw dochter mee naartoe genomen werd en u verklaart niet te weten of de verkrachting op straat of in een huis gebeurde, maar dat u veronderstelt dat het in een huis was. U stelt dat uw dochter dat zelf niet goed heeft uitgelegd, maar dat ze zei dat het een voor haar onbekend huis was dat veraf gelegen was (CGVS, p. 14). Ook kan u niet zeggen hoe de ogen en mond van uw dochter bedekt werden. Gevraagd of uw dochter werd geblinddoekt of dat haar ogen en mond bedekt werden door de handen van de dader, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). De grote mate van vaagheid in uw verklaringen omtrent de precieze omstandigheden van de verkrachting van uw dochter tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Volgens uw verklaringen heeft uw vriendin H.Y.G. ingegrepen en heeft zij de belager van uw dochter met een steen geslagen waardoor uw dochter kon ontkomen (CGVS, p. 8 en 14-15). Het kan verwacht worden dat, hoewel u zelf niet aanwezig was bij het incident, u er meer over te weten had kunnen komen via uw vriendin die tussenkwam. Echter, ook via uw vriendin H. bent u niet veel meer over de omstandigheden van het incident te weten gekomen. Zij vertelde u immers slechts dat ze uw dochter wenend had aangetroffen, dat ze de man op het hoofd had geslagen met een steen en dat ze daarna zijn weggegaan (CGVS, p. 14). Allereerst is het niet duidelijk hoe de vriendin uw dochter kon horen schreeuwen of huilen als uw dochter zich, zoals u verklaart, in een huis bevond. Verder kon ze u niets vertellen over wie de dader of daders waren, de plek waar ze uw dochter had gevonden, of de dader ernstig gewond was toen ze hem met een steen op het hoofd sloeg, wat er nadien gebeurd is en hoe ze precies konden ontkomen (CGVS, p. 14-15). Gevraagd waarom uw vriendin hier niets over wilde zeggen en of u niet aandrang om die details te horen, antwoordt u dat u het haar wel vroeg, maar dat ze niets wilde zeggen omdat ze bang was voor represailles van de criminele bende omdat ze zich met andermans problemen bemoeid had (CGVS, p. 14-15). Het is weinig aannemelijk dat uw vriendin u helemaal niets over het incident verteld zou hebben uit angst voor de bende, zelfs niet nadat u het land had verlaten. Bovendien had uw vriendin de man op het hoofd geslagen met een steen en was ze dus in elk geval al erg betrokken bij het incident. Daarbij komt dat u niet weet of uw vriendin voor zichzelf enige voorzorgsmaatregelen trof na het incident, wat toch wel verwacht kan worden van iemand die heel erg vrees voor de bendes, en dat zij voor zover u weet geen problemen meer heeft gekend met El Jabonoso of andere bendeleden (CGVS, p. 15). Deze onaannemelijke elementen verzwakken verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat u geen klacht hebt neergelegd en nooit een dokter hebt bezocht naar aanleiding van de verkrachting van uw dochter. Gevraagd waarom u niet naar de dokter bent geweest met uw dochter, antwoordt u dat de dokter dan zou zeggen dat u een klacht moest indienen en dat u dat niet wilde omdat u bang was voor represailles van de bende en omdat de aanranding van meisjes niet bestraft wordt in El Salvador (CGVS, p. 15-16). Hoewel de motieven om geen klacht in te dienen begrijpelijk kunnen zijn, is het wel bedenkelijk dat u niet naar de dokter ging om medische zorg te krijgen voor uw toen 10-jarige dochter die net verkracht was. Het kan immers verwacht worden dat u voor een dermate ernstig vergrijp bij een zeer jong meisje toch medische hulp zou inschakelen.

Daarenboven bent u nog anderhalve maand in El Salvador gebleven na het incident en hebben noch uzelf en uw dochter, noch uw vriendin H. voor zover u weet, in die periode enige problemen gekend. Volgens uw verklaringen bleef u, ondanks uw grote vrees dat uw dochter opnieuw iets zou overkomen, werken tot 15 juli en ging uw dochter nog naar school tot ongeveer 22 juli omdat ze zo minder zou denken aan het incident. Dat u uw dochter nog naar school zou sturen nadat u al had besloten om het

land te verlaten wijst, ook al begeleidde u haar sindsdien met de bus, niet in de richting van een werkelijke en enorme vrees dat uw dochter opnieuw iets zou overkomen. Voorts hebben u en uw dochter El Jabonoso na het incident nog slechts één keer op straat gezien in juli 2019, maar hij zag jullie toen niet, en hoewel hij maar op 5 minuten van jullie woonde zijn jullie hem verder nooit meer tegengekomen en zijn jullie nooit meer aangesproken door hem of andere bendeleden (CGVS, p. 9 en 15-16). Ook na uw vertrek zijn El Jabonoso of andere bendeleden niet meer naar jullie komen zoeken en uw familie heeft geen problemen gekend sindsdien (CGVS, p. 17). Op de vraag om welke reden u vreest dat uw dochter opnieuw iets zou overkomen als jullie zouden terugkeren naar El Salvador, antwoordt u slechts dat dat is wat u denkt. Verder gevraagd naar concrete aanwijzingen in die richting, kan u die niet geven en stelt u in algemene bewoordingen dat hij lid is van een criminele bende en u daarom iets zou kunnen aandoen (CGVS, p. 17). Bovenop de ongeloofwaardige elementen in uw relaas, zoals reeds eerder besproken, slaagt u er derhalve niet in om een toekomstige concrete vrees aan te tonen voor uw dochter.

Tenslotte haalt u aan dat uw dochter ook door andere mannen werd aangesproken en lastig gevallen als ze op straat wandelde. Dit waren bendeleden maar ook gewone mannen tussen de 16 en 20 jaar en die in de buurt woonden. U verklaart dat dit begon toen haar lichaam begon te veranderen in 2018, maar weet niet hoe vaak dit gebeurde, en stelt dat dit iets was dat vaak gebeurde bij jonge meisjes. U stelt daarbij dat die jongens haar nooit echt iets hebben aangedaan buiten de opmerkingen die ze maakten (CGVS, p. 12). Het loutere feit dat uw dochter soms op straat werd aangesproken zonder verdere incidenten is, hoewel zeer onaangenaam, onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging zoals bepaald in artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden geïsoleerd omdat u het land verlaten hebt (CGVS, p. 17).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020, (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan

niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U haalt immers geen concrete redenen aan waarom u omwille van uw buitenlands verblijf gevisieerd zou worden door criminele bendes.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het psychologisch attest dat u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde bevat een overzicht van de bevindingen van de psychologe bij wie uw dochter sinds december 2019 zes keer op consultatie ging. Het attest omvat een profielomschrijving van uw dochter als een meisje dat vrolijk was en graag naar school ging in El Salvador (psychologisch attest p. 3), een samenvatting van de door uw dochter verklaarde problemen die ze kende in El Salvador (psychologisch attest p. 3-4) en een overzicht van de symptomen die uw dochter vertoont (psychologisch attest p. 4 en 6). Zo stelde de psychologe geen lichamelijke handicap vast, maar wel de slaapproblemen, de gevoeligheid voor lawaai, de fysieke en mentale geslotenheid en de gevoelens van angst, nervositeit en verdriet waar uw dochter mee kampt. De conclusie van de psychologe dat uw dochter lijdt aan het post-traumatische stresssyndroom (PTSD) en chronische stress is louter gebaseerd op gesprekken met uw dochter en niet op enige diagnostische test (psychologisch attest p. 5). Daarbij is het attest een louter neerschrijven van de verklaringen die uw dochter aflegde en biedt het geen uitsluitend over de eigenlijke oorzaken van de psychologische problemen. Derhalve is dit psychologische attest niet van dien aard om de geloofwaardigheid van het door u verklaarde incident te herstellen. Medische problemen op zich houden geen bovendien geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire

bescherming. De overige door u neergelegde documenten, namelijk de paspoorten van u en uw dochter en de nieuwsartikels, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, identiteit of reisweg worden hier immers niet in vraag gesteld. Bovendien hebben de door u neergelegde geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikelen "48 à 48/7" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij en haar dochter behoren tot de groep van Salvadoraanse vrouwen en dat zij als vrouwen een aanzienlijk risico lopen om te worden vervolgd. Zij betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat El Salvador een van de gevaarlijkste landen ter wereld is voor vrouwen en dat er sprake is van een "epidemie" van seksueel geweld tegen minderjarige vrouwen. De verzoekende partij citeert uit de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en wijst erop dat hierin wordt gesteld dat "*jonge vrouwen en meisjes systematisch onderworpen worden aan seksueel misbruik, seksuele uitbuiting en seksuele slavernij*" door criminele bendeleden en dat, als ze zich verzetten, ook hun familieleden kunnen worden bedreigd. Zij stelt dat elke tien uur een vrouw wordt gedood en dat elke drie uur een vrouw seksueel wordt misbruikt in een land dat kleiner is dan België. Zij citeert uit verschillende rapporten en een internetartikel. Zij wijst erop dat de bescherming van vrouwen door politie en justitie in El Salvador ondoeltreffend is. Door corruptie en angst voor represailles dienen vrouwelijke slachtoffers van geweld nooit een klacht in, aldus de verzoekende partij. De Salvadoraanse staat is volgens haar medeplchtig aan de vervolging van vrouwen door hen in de praktijk niet te beschermen tegen de vele vormen van geweld die hen worden aangedaan. Zij citeert uit een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada, alsook uit een rapport van het Comité voor de uitbanning van discriminatie van vrouwen van de Verenigde Naties. Zij betoogt dat er maar weinig opvangcentra zijn voor vrouwen die aan geweld proberen te ontsnappen en dat vrouwen geen toegang hebben tot onderdak als ze het slachtoffer zijn van criminele bendes. De verzoekende partij citeert uit een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada. Zij wijst er tevens op dat El Salvador een van de vijf landen in de wereld is waar abortus volledig verboden is en dat vrouwen die een abortus ondergaan in de gevangenis belanden. Zij citeert opnieuw uit een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada inzake zwangerschapsonderbreking in El Salvador. Zij betoogt dat het geweld tegen vrouwen een opzettelijke en systematische praktijk is van criminele bendes, van de staat en van andere Salvadoraanse mannen die elke Salvadoraanse vrouw zonder onderscheid kunnen treffen. Zij besluit: "*De verzoeker en haar dochter moeten als vrouw worden erkend als vluchteling, alleen omdat ze Salvadoraanse vrouwen zijn. Het was in dit geval niet nodig om andere individuele omstandigheden aan te tonen waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar hun land zouden worden vervolgd.*"

Vervolgens betwist de verzoekende partij de relevantie van de motivering in de bestreden beslissing, die volgens haar geen rekening houdt met de context in El Salvador en de context waarin de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan.

Wat betreft de familiale en culturele context, wijst de verzoekende partij erop dat het niet is betwist dat zij en haar dochter in Playa El Tamarinde hebben gewoond in het huis van haar moeder. Zij stelt dat haar buurt zeer gevaarlijk is en wordt gecontroleerd door de bende "MS13", die volgens de beschikbare informatie een van de wreedste bendes ter wereld is. Zij stelt dat zij haar hele leven in onzekerheid heeft geleefd. Verder betoogt zij dat zij nooit een relatie had met de vader van haar dochter, dat de vader is getrouwd met een andere vrouw en andere kinderen heeft en dat die man haar nooit financieel heeft geholpen of heeft gezorgd voor de opleiding van hun dochter. Zij wijst erop dat zij tot het zesde jaar basisonderwijs naar school ging en al sinds haar veertiende werkt in een kledingfabriek. Zij stelt: "*Als ze niet genoeg geld verdiende om te sparen in El Salvador, kon ze zichzelf en haar dochter goed onderhouden.*" Zij betoogt dat de redenen voor haar vertrek niet economisch zijn, dat haar dochter zeer gehecht was aan haar land en cultuur zoals blijkt uit het psychologisch verslag en dat zij zelf liever niet bij haar moeder was weggegaan.

Wat betreft de verkrachting van haar dochter wijst de verzoekende partij erop dat zij hier geen rechtstreekse getuige van was. Gezien de jonge leeftijd van haar dochter en het traumatische karakter van de verkrachting, is het voor haar dochter moeilijk om in detail over dit onderwerp te spreken, aldus de verzoekende partij. Zij verwijst naar het psychologisch verslag. Zij stelt dat haar dochter er niet van houdt om over het incident te praten en dat zij haar dochter niet kan dwingen om terug te gaan naar de details van de feiten. Zij wijst er tevens op dat haar dochter het bewustzijn verloor tijdens de aanval en dat haar dochter haar daarom samengevat vertelde wat zij had meegemaakt. Zij had niet veel meer details te geven dan wat er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gezegd, aldus de verzoekende partij. Zij meent dat dit helpt te verklaren waarom zij niet in staat was om alle details te geven die het CGVS verwachtte. Zij merkt op dat er geen echte tegenstrijdigheid in haar verhaal was en dat ook rekening moet worden gehouden met haar profiel, dat zij niet gewend is om zich in detail te moeten uitdrukken, dat zij na haar 12 jaar niet meer naar school is geweest en dat zij haar hele leven in een kledingfabriek heeft gewerkt. Zij merkt tevens op dat haar dochter nooit persoonlijk door het CGVS werd gehoord.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat haar dochter sedert haar aankomst in België wordt bijgestaan door een psycholoog en verwijst zij naar het voorgelegde psychologisch verslag, waaruit volgens haar het volgende blijkt:

“- E. vertelde haar psycholoog dat ze werd verkracht toen ze tien jaar oud was. Ze zegt dat ze op weg naar huis was van school en dat een man haar plotseling bij de arm greep en haar meenam naar een plek die ze niet leek te kennen. Ze heeft haar ogen en mond bedekt. Ze voelt dat haar rok gescheurd is. Ze is flauwgevallen. Als ze weer bij bewustzijn komt, begint ze te schreeuwen. Een vriendin van haar moeder hoort haar schreeuwen en slaat de aanval met een steen. De vrouw neemt het meisje mee naar huis om nieuwe kleren te halen en waarschuwt haar moeder. E.R. meldt bloedverlies als gevolg van de aanval;

- E. lijdt aan posttraumatische stressstoornis (PTSS) en chronische stress als gevolg van de aanval;*
- de psycholoog bevestigt dat ze is lichamelijk ontwikkeld voor haar leeftijd ;*
- E. heeft ook positieve herinneringen aan haar land van herkomst, die ze niet aarzelt te vertellen; ze is gehecht aan de cultuur van haar land en aan haar neven en nichten die in haar land wonen;*
- Voor het incident lijkt het leven thuis vol met spelletjes en liefde, maar ze is erg angstig en nerveus als ze praat over wat er met haar is gebeurd. Ze neemt een lichaamstaal aan die naar binnen gericht is;*
- E. weet niet wat er met haar verkrachter is gebeurd. Haar familie vertelt haar dat hij misschien is vermoord of gevangengenomen;*
- E. meldt dat zij zich zorgen maakt over haar neven en vrienden. Inderdaad, ze is bang dat ze hetzelfde lot zullen ondergaan als zij;*
- Ze meldt dat ze moeite heeft met het beheersen van haar emoties en niet weet hoe ze moet detecteren of een man aardig is of niet. De psycholoog merkt op dat E. bang is voor mannen en probeert ze te vermijden;*
- E. heeft slapeloosheid. Als ze in het duister tast, denkt ze aan de ontvoering van kinderen in haar land.”*

De verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal weigert dit verslag in overweging te nemen. Zij stelt dat een dergelijk verslag op zich inderdaad geen bewijs vormt voor de aangevoerde feiten, maar zij wijst erop dat het psychologisch verslag niet de verklaringen van de verzoekende partij maar van haar dochter bevat. Zij acht het ondenkbaar dat een elfjarig meisje niet de waarheid zou vertellen aan haar psycholoog en zij wijst erop dat de psycholoog geen andere oorzaak zag voor de angst van haar dochter dan de verkrachting. Zij benadrukt dat de door haar dochter aangehaalde feiten overeenstemmen met wat zij zelf als verzoekende partij vertelde. Zij voegt bij haar verzoekschrift een door haar dochter geschreven verklaring en een verklaring van de vader van haar dochter, waarvan zij de officieuze vertaling citeert in haar verzoekschrift. De verklaringen van de vader van haar dochter komen volgens de verzoekende partij overeen met haar eigen verklaringen. Zij merkt tevens op dat zij onlangs op het internet zag dat de belager van haar dochter werd gearresteerd voor illegale drugshandel en verwijst naar een artikel dienaangaande. Zij meent dat dit artikel diens leeftijd, bijnaam, lidmaatschap van de bende MS13 en woonplaats in Playa El Tamarindo bevestigt. Zij stelt verder dat zij geen klacht indiende bij de politie omdat zij bang was voor represailles, hetgeen, gelet op de beschikbare informatie, volgens haar volkomen begrijpelijk is. Zij betoogt dat zij spontaan verklaringen heeft afgelegd en heeft gezegd wat zij van haar dochter heeft gehoord, zonder te overdrijven of feiten te verzinnen, en zij meent dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij een echte angst heeft voor de toekomst van haar dochter in El Salvador. Zij merkt verder op: *“Verzoekster heeft altijd gezegd dat de persoon die de bijnaam JABONOSO kreeg, de misbruiker van haar dochter was. Hoewel*

ze zei bij DVZ dat verschillende mensen haar dochter hadden aangevallen, bedoelde ze dat, afgezien van Jabonoso, andere jongens in de buurt haar dochter al mondeling hadden beledigd. Dit blijkt duidelijk uit het gehoorverslag.” Verder stelt zij dat haar vriendin H. niet meer details heeft verschaft dan hetgeen zij reeds uiteenzette, hetgeen volgens haar logisch is omdat H. niet opnieuw over deze gebeurtenis wil praten en bang is voor represailles van criminele bendes. Het feit dat H. nog niet werd gewroken door Jabonoso of de bende MS13 betekent volgens haar niet dat zij de waarheid niet spreekt of dat er geen risico is. De verzoekende partij concludeert dat haar dochter inderdaad seksueel werd mishandeld en dat het vermoeden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Verder stelt de verzoekende partij als volgt:

“Hoewel “Jabonoso” is gearresteerd en momenteel in de gevangenis zit, zal hij uiteindelijk uit de gevangenis worden vrijgelaten. Bovendien zijn verzoekster en haar dochter niet alleen bang voor deze persoon. Deze persoon maakt ook deel uit van een bijzonder gevaarlijke criminele groepering die regelmatig vrouwen aanvalt (zie hieronder, COI Focus).

De criminele groepering MS-13 is aanwezig in de buurt van verzoekster. Dit wordt niet betwist door het CGVS.

De dochter van verzoekster is sinds haar negende jaar zelf meerdere malen op straat door mannen verbaal mishandeld. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Er is geen reden om aan te nemen dat de dochter van verzoekster niet het risico loopt opnieuw door een ander crimineel te worden verkracht als zij naar haar land terugkeert.

Verzoekster heeft geen spaargeld en kon nergens anders wonen. In geval van terugkeer zullen Mevrouw [L.] en haar dochter op dezelfde plaats moeten wonen. (CGVS, p.5). Verzoekster heeft verklaard dat: “ik woonde in een gebied dat werd gecontroleerd door MS13 en als ik een ander gebied of andere wijk zou moeten zoeken om te gaan wonen, moest dat er een zijn van de MS13. Want ik kon zomaar niet naar een gebied verhuizen dat wordt gedomineerd door een andere bende. Ik wil mij niet hen bemoeien en ik wil niet dat ze zich met mij moeien” (CGVS, p.5-6). Uit objectieve informatie over het land van verzoekster blijkt dat het inderdaad gevaarlijk is om een wijk te verlaten die door de MS-13-bende wordt gecontroleerd en om naar andere gebieden in El Salvador te verhuizen¹²:

Verzoekster verklaarde ook dat zij bang was om terug te keren naar El Salvador omdat zij haar land had verlaten.

Het COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020” laat zien dat Salvadoraanse vrouwen die hun land verlaten het risico lopen te overlijden als ze naar El Salvador terugkeren. Vooral jonge meisjes lopen het risico gedood of seksueel misbruikt te worden als straf voor het verlaten van het land:

[...]

In de bestreden beslissing houdt het CGVS geen rekening met zijn eigen informatiebronnen of leest het deze gedeeltelijk uit.”

De verzoekende partij besluit als volgt:

“Verzoekster en haar dochter behoren tot de sociale groep van vrouwen in El Salvador. Jonge meisjes in dit land worden zeer regelmatig verkracht en mishandeld door leden van gewapende groepen (zie hierboven voor de beschikbare informatie). Als Uw Raad van mening is dat er geen sprake is van “groepsvervolging”, dan moeten Mevrouw [L.] en haar dochter toch worden beschouwd als vrouwen die een groot risico lopen om te worden vervolgd in El Salvador.

Volgens de UNCHR:

“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.”

Het CGVS moet daarom de asielaanvragen van personen die tot deze sociale groep behoren, met grote voorzichtigheid beoordelen.

Het CGVS heeft echter niet getracht de dochter van verzoekster te laten horen, heeft geen rekening gehouden met de verklaring van de psycholoog van verzoekster en heeft geen rekening gehouden met de informatie over het land van herkomst van verzoekster en alle bijzondere omstandigheden van de zaak. In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van geweld tegen vrouwen in El Salvador (!). Het CGVS heeft de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de culturele context van haar land van herkomst op geen enkele wijze geanalyseerd, in strijd met artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus moet aan verzoekster en haar dochter worden toegekend.”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voert de verzoekende partij aan dat er in El Salvador sprake is van willekeurig geweld. Zij citeert uit een internetartikel en de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*". Zij stelt dat de Wereldgezondheidsorganisatie een epidemie definieert wanneer het geweld een moordcijfer van 10/100.000 overschrijdt en wijst erop dat het moordcijfer in El Salvador 50,3/100.000 bedraagt. Zij citeert opnieuw uit voormelde COI Focus alsook uit een rapport van Human Rights Watch. Zij verwijst tevens naar bovengenoemde informatie in verband met geweld tegen vrouwen in El Salvador. Zij voegt toe dat zij getuige was van verschillende moorden in haar buurt: "*Zo zag ze in januari 2019, toen ze terugliep uit een andere buurt en het donker was, drie mannen op de stoep tegenover haar staan. Een van de drie mannen schoot een vrouw neer die voor de deur liep. Mevrouw L. deed alsof ze het niet zag en keerde zo snel mogelijk naar huis terug.*" Zij betoogt dat El Salvador wordt geteisterd door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit. Onder verwijzing naar voornoemde COI Focus merkt zij op dat het geweld ook wordt gekenmerkt door een hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, die vaak te wijten zijn aan de bendes en die als gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Zij besluit dat haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een schriftelijke verklaring van haar dochter en van de vader van haar dochter met een Franse vertaling (stukken 3 en 4),
- een artikel over de arrestatie van Jabonoso met Franse vertaling (stuk 5), en
- documentatie over geweld tegen vrouwen en de veiligheidssituatie in El Salvador (stuk 6).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

4. De aanvullende nota's

4.1. In een aanvullende nota van 17 februari 2021 brengt de verwerende partij weblinks bij naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020,
- de COI Focus "*Retours au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, en
- de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016.

4.2. Met een aanvullende nota van 19 februari 2021 brengt de verzoekende partij de volgende bijkomende stukken bij:

- schriftelijke verklaringen van de familieleden van de verzoekende partij (stuk 1),
- een artikel over de dood van de broer van de dochter van de verzoekende partij (stuk 2),
- artikelen betreffende diverse door bendes gepleegde daden in de regio van herkomst van de verzoekende partij (stuk 3),
- het rapport "*Left in the Dark: Violence Against Women and LGBTI Persons in Honduras and El Salvador*" van de Latin America Working Group van 7 maart 2018 (stuk 4),
- een internetartikel d.d. 11 januari 2021 (stuk 5),
- recente artikelen over zelfmoorden van jonge meisjes in El Salvador (stuk 6), en
- het rapport "*À deux doigts de la mort: La violence contre les femmes et l'interdiction de l'avortement au Salvador*" van Amnesty International van 2014 (stuk 7).

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

6.2. De Raad stelt vast dat het vluchtrelaas en de vluchtmotieven van de verzoekende partij betrekking hebben op gebeurtenissen die zich situeren in dan wel betrekking hebben op gemeenschappelijke criminele feiten en criminaliteit, *in casu* een vrees dat haar minderjarige dochter die op 20 juni 2019 werd verkracht door een bendelid van de bende MS13 opnieuw zal verkracht worden bij een terugkeer naar El Salvador.

Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen enkel argument aan dat hierover anders doet denken.

Deze problematieken zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.3. Aldus concludeert de Raad dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in El Salvador.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

8.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

De Raad herinnert eraan dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een beoordeling impliceert van een toekomstig risico, of het nu vervolging of ernstige schade betreft.

Vervolging of ernstige schade die zich in het verleden heeft voorgedaan, is van directe relevantie voor de beoordeling van het toekomstige risico. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Het EHRM heeft in dezelfde zin geoordeeld dat een onmenselijke of vernederende behandeling die zich in het verleden heeft voorgedaan, een sterke aanwijzing is van een toekomstig, reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (EHRM 23 augustus 2016, nr. 59166/12, JK e.a. v. Zweden, par. 102).

De beoordeling van het toekomstig risico moet verder niet noodzakelijk alleen gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaringen van een verzoeker. Wat bijvoorbeeld zijn familieleden is overkomen, is evengoed een aanwijzing van het bestaan van een reëel risico (zie naar analogie UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection, februari 2019, par. 43).

8.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, dat genoegzaam gedocumenteerd is, blijkt het volgende.

De verzoekende partij voert aan dat haar minderjarige dochter op 20 juni 2019 werd verkracht door een bendelid van de bende MS13 alsook dat zij door de criminele bendes in El Salvador zal worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de

wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR Guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. Uit een rapport van de organisatie ORMUSA blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen in 2019 met een derde toegenomen is ten opzichte van 2018. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud. Daarenboven blijkt uit de landeninformatie die de verzoekende partij in een aanvullende nota bijbrengt, meer bepaald een rapport van Amnesty International, dat vooral jonge meisjes en adolescenten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van seksueel geweld, dan vrouwen. IDHUCA meldt in zijn verslag over 2020 dat in de eerste helft van 2019 3.138 incidenten van seksueel geweld tegen vrouwen, waarvan 67% tegen minderjarigen, zijn gemeld. Het instituut vervolgt dat dit cijfer eigenlijk met vijf dient vermenigvuldigd te worden om het werkelijk aantal aanrandingen te verkrijgen, daar het grootste gedeelte van de aanrandingen niet gerapporteerd worden (COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, COI p.21).

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft volgens de UNHCR-richtlijnen evenwel afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw (“*depending on the particular circumstances of the case*”, p. 36-37). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoekende partij onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

De verzoekende partij voert aan dat haar minderjarige dochter het slachtoffer werd van een verkrachting door een lid van de bende MS13, die in haar wijk actief is. De verzoekende partij verklaart woonachtig te zijn in Playa El Tamarindo in La Union. Uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat MS-13 sterk aanwezig is in alle departementen, zowel in de steden als op het platteland. In de aanvullende nota brengt de verzoekende partij een aantal krantenartikelen bij om aan te tonen dat de bende MS-13 actief is in haar regio. Voorts blijkt dat de verzoekende partij laaggeschoold is en dat ze sinds de leeftijd van veertien jaar werkt in een kledijfabriek. De verzoekende partij woont niet samen met de vader van haar dochter.

In een rapport dat aan de aanvullende nota van de verzoekende partij wordt gevoegd, wordt aangegeven dat fysiek en seksueel geweld tegen vrouwen diep verankerde praktijken zijn in de bendecultuur. De bendes gebruiken seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes als middel om dominantie te vestigen en te handhaven, hun status te versterken, en wraak te nemen. Deze vrouwen en meisjes worden echter beschouwd als eigendom van de bendes.

De Raad stelt vast dat de dochter van de verzoekende partij niet door het CGVS werd gehoord. Nochtans vormden de gebeurtenissen waarvan de dochter van de verzoekende partij het slachtoffer stelde te zijn, de directe reden waarom de verzoekende partij en haar dochter uit El Salvador gevlucht zijn. De dochter van de verzoekende partij is op 29 oktober 2008 geboren. Uit het verslag van de klinische psycholoog van 24 februari 2020 blijkt dat de dochter zes keer op consultatie geweest is (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De sessies duurden telkens 45 minuten en werden gevoerd in aanwezigheid van een tolk Spaans. Al deze sessies vonden plaats voor het persoonlijk onderhoud van de verzoekende partij. Uit het psychologisch verslag blijkt voorts dat het kind tijdens deze consultaties niet vergezeld was van haar moeder. Ook wordt aangegeven in het verslag van de klinische psycholoog dat de vraag tot psychologische opvolging van het minderjarig kind gebeurd is door het Rode Kruis. Het psychologisch verslag werd met de nodige zorgvuldigheid, terughoudendheid en beroepsbekwaamheid opgesteld. Noch in de bestreden beslissing, noch ter terechtzitting verduidelijkt de commissaris-generaal waarom de dochter van de verzoekende partij niet werd gehoord, terwijl op basis van de stukken die bijgebracht worden, blijkt dat dit wel mogelijk zou zijn geweest.

Louter op basis van de verklaringen van de verzoekende partij stelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de verkrachting van de dochter van de verzoekende partij omdat de verklaringen van de verzoekende partij volgens hem vaag en niet-aannemelijk zijn.

Uit het verslag van de klinische psycholoog blijkt dat de verklaringen van de dochter van de verzoekende partij met betrekking tot de kernelementen van de verkrachting overeenstemmen met de verklaringen van de verzoekende partij zelf tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zo situeren zowel de verzoekende partij als haar dochter de verkrachting op 20 juni 2019, vermelden zij beiden het bendelid de bijgenaamde Jabonoso als de dader, verhalen zij beiden over het bedekken van de ogen en de mond van de dochter, vermelden zij beiden de gescheurde rok en de (gedeeltelijke) penetratie met bloedverlies, en halen zij beiden de angst van de dochter aan. De dochter van de verzoekende partij vertelt ook tijdens de consultaties dat ze gebracht werd naar een plek die ze niet leek te kennen.

Waar uit de beschikbare informatie blijkt dat veelal meisjes tussen 12 en 17 jaar het slachtoffer worden van verkrachting (zie *supra*), dient vastgesteld te worden dat zowel de verzoekende partij zelf als de psycholoog bevestigen dat de dochter van de verzoekende partij lichamelijk reeds ver ontwikkeld is voor haar leeftijd. De psycholoog heeft de dochter van de verzoekende partij een eerste keer gezien op 2 december 2019. Dit is zes maanden nadat de verzoekende partij stelt dat haar dochter verkracht werd. Uit het psychologisch verslag blijkt verder dat de dochter van de verzoekende partij een op zichzelf teruggeplooiende lichaamshouding aanneemt, dat zij de vragen met betrekking tot het seksueel geweld dat zij onderging tracht te ontwijken, dat zij moeite heeft met het beheersen van haar emoties, in het bijzonder haar angst en verdriet, dat zij bang is van mannen en hen tracht te vermijden, dat zij te kampen heeft met posttraumatische en chronische stress en dat zij zich zowel fysiek als mentaal tracht terug te plooiën wanneer het onderwerp van het seksueel geweld dat haar werd aangedaan ter sprake wordt gebracht. De terughoudendheid waarmee de dochter over een verloop van meerdere sessies blijkens dit psychologisch verslag over haar verkrachting kan praten, maakt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij ook moeite heeft om de verzoekende partij zelf hierover te informeren. Dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet steeds evenveel details kan geven over hetgeen haar dochter overkwam, kan haar dan ook niet ten kwade worden geduid. Evenmin kan worden verwacht dat de dochter van de verzoekende partij, gelet op haar jonge leeftijd en de ernstige feiten die

zij onderging, haar moeder gedetailleerde informatie verschaft over het precieze verloop van de verkrachting.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het bevreemdend is dat de dochter van de verzoekende partij pas na een maand aangegeven heeft dat El Jabonoso de dader was, toen zij hem op straat tegenkwamen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij El Jabonoso vooral van ziens kende. In die omstandigheden is het niet bevreemdend dat haar dochter, gelet op haar jonge leeftijd, hem niet onmiddellijk als dader aangeduid heeft, maar slechts bij de eerst volgende keer dat ze hem op straat zag. Daarenboven waren haar ogen ook bedekt.

In casu heeft de verzoekende partij geen klacht ingediend. Volgens bijgebrachte landeninformatie in het administratief dossier is het aantal vrouwen dat slachtoffer is geworden van geweld in het land de afgelopen jaren met meer dan 50 procent gestegen, doch slechts 6 procent van de vrouwelijke slachtoffers van geweld (waaronder verkrachting, psychologisch geweld en andere vormen van geweld tegen vrouwen) beslist een klacht in te dienen of hulp te zoeken. El Faro berekent dat volgens deze logica, het werkelijke aantal gewelddadige incidenten gepleegd tegen vrouwen weleens 300.000 per jaar zou kunnen zijn. Uit een rapport bijgevoegd aan de aanvullende nota van de verzoekende partij blijkt dat de hoge mate van straffeloosheid voor seksuele en gendergerelateerde misdrijven in El Salvador het gevolg is van meerdere factoren. Zeer weinig slachtoffers doen aangifte van deze misdrijven, en als ze de moed hebben om dat te doen, "slagen de overheidsinstellingen er vaak niet in om de zaken doeltreffend te onderzoeken en te vervolgen door gebrek aan opleiding, onvoldoende middelen om een onderzoek of vervolging in te stellen, en soms het opzettelijk verkeerd behandelen van zaken door politie, aanklagers en rechters". Bovendien ontmoedigt het gebrek aan beschermingsmechanismen voor slachtoffers die hun daders aanklagen, vrouwen, meisjes en LGBTI-slachtoffers om hun mond open te doen. In hetzelfde rapport wordt aangegeven dat tussen 2013 en november 2016 het Openbaar Ministerie 8.464 meldingen van seksueel geweld geregistreerd heeft, waarvan slechts 25 procent van de zaken voor de rechter kwam en slechts 10 procent resulteerde in een veroordeling. In het rapport opgenomen in het administratief dossier wordt aangegeven dat de OSAC vermeldt dat het aantal aangiften van verkrachting bij de politie is toegenomen met 2% tussen 2018 en 2019, doch vermeldt IDHUCA een ernstig probleem van straffeloosheid en inadequate wetgeving.

Gelet op het gegeven dat de dochter van de verzoekende partij zeer jong is, dat de verzoekende partij haar dochter alleen opvoedt, dat de verzoekende partij laaggeschoold is en sinds de leeftijd van veertien jaar tewerkgesteld is, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij geen klacht hebben ingediend. Er kan wel de vraag gesteld worden, waarom de verzoekende partij niet samen met haar dochter naar de dokter gegaan is na de verkrachting daar er bloed was. Doch dit element is onvoldoende om tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te leiden, daar de verzoekende partij uiteenzet hoe ze haar dochter onderzocht heeft.

Het geheel van voormelde elementen in ogenschouw genomen, acht de Raad de verkrachting van de dochter van de verzoekende partij door een lid van de bende MS13 aannemelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij haar vriendin H.Y., die haar dochter bevrijd heeft, niet verder ondervraagd heeft over de gebeurtenis is inderdaad vreemd, maar is gelet op de verklaringen van de verzoekende partij, het psychologisch verslag van de dochter en de bijgebrachte landeninformatie, onvoldoende om tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te beslissen.

8.3. Voorts blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie van de verwerende partij dat personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden het slachtoffer kunnen worden van geweld. Zo wordt onder andere uiteengezet dat ouders die zich proberen te verzetten tegen rekrutering van hun kinderen door bendes, door de bendes worden bedreigd omwille van hun bemoeienis (COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 12 oktober 2020, COI, p.24). Er kan niet worden uitgesloten worden dat de verzoekende partij door met haar kind het land te ontvluchten zelf zal worden gezien als iemand die zich tegen de bende heeft verzet. De verzoekende partij is zelf laaggeschoold en afkomstig uit een gebied waar de bende MS-13 actief is, wat het risico op represailles door de bende, gezien de landeninformatie, verhoogt.

8.4. De Raad wijst vervolgens op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds ernstige schade heeft ondergaan, dit een duidelijke aanwijzing is dat het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad acht het geloofwaardig dat de dochter van de verzoekende partij werd verkracht op 20 juni 2019, zoals hoger reeds aangegeven. Samen met haar dochter is de verzoekende partij uiteindelijk op 10 augustus 2019 uit El Salvador vertrokken. Aldus verbleven de verzoekende partij en haar dochter na de verkrachting nog een zevental weken in El Salvador. Gelet op de relatief korte periode van deze tijdsperiode volstaat de loutere vaststelling dat de verzoekende partij en/of haar dochter na de verkrachting niet meer opnieuw werden bedreigd op zich niet teneinde aan te nemen dat er in hun hoofde geen sprake meer zou zijn van een reëel risico op ernstige schade.

Wederom wordt aangegeven dat uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo maken zij ook schuldig aan diverse seksuele geweldplegingen, zoals ook reeds hoger werd uiteengezet. Uit de landeninformatie blijkt dat het (bende)geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines). De verzoekende partij verklaart dat El Jabonoso aangehouden werd in een drugszaak, doch blijkt niet dat hij veroordeeld werd of nog steeds vast zit. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de wijk van de verzoekende partij de bende MS13 actief is. Door de verkrachting de dochter van de verzoekende partij op zeer jonge leeftijd, heeft de bende zich het kind toegeëigend waardoor verder seksueel geweld *in casu* niet uit te sluiten valt. Gelet op de alomtegenwoordigheid van MS13 en de capaciteit van deze bende om op het gehele Salvadoraanse grondgebied te opereren en gezien de geringe oppervlakte van El Salvador, acht de Raad in het geval van de verzoekende partij en haar dochter een werkbaar intern vestigingsalternatief niet beschikbaar noch redelijk (UNHCR Eligibility Guidelines, p. 45; COI Focus 15 juli 2019, p. 26; COI Focus 12 oktober 2020, p. 37-38).

8.5. De Raad is van oordeel dat niettegenstaande er nog een aantal onduidelijkheden zijn omtrent de voorzorgsmaatregelen die genomen werden en omtrent de bevrijding van haar dochter, de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat haar het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Het geheel van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij en haar dochter in acht genomen, zoals hoger uiteengezet cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador en het wijdverspreid bendegeweld aldaar, kan voor de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

8.6. Tenslotte rest de vraag of er voor de verzoekende partij een redelijke overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren, zoals MS13, voorhanden is. Er wordt niet betwist dat de Salvadoraanse overheid maatregelen neemt in de strijd tegen de bendes en dat bendeleden ook gerechtelijk worden vervolgd en veroordeeld. Dit neemt niet weg dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheids- en ordediensten, verzwakt en fragiel is. Het staatsapparaat wordt sterk ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Daarnaast is er een grote verwevenheid tussen de bendes, politie en gerecht (zie UNHCR Eligibility Guidelines, p. 22-26; COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, p. 9-11). In het artikel van lawg.org dat door de verzoekende partij in een aanvullende nota wordt bijgebracht, wordt aangegeven dat tussen 2013 en november 2016 het Openbaar Ministerie 8.464 meldingen van seksueel geweld geregistreerd heeft, waarvan slechts 25 procent van de zaken voor de rechter kwam en slechts 10 procent resulteerde in een veroordeling. In het rapport opgenomen in het administratief dossier wordt aangegeven dat de OSAC vermeldt dat het aantal aangiften van verkrachting bij de politie is toegenomen met 2 procent tussen 2018 en 2019, doch vermeldt IDHUCA een ernstig probleem van straffeloosheid en inadequate wetgeving (El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, p.21). Gelet op deze algemene omstandigheden, meent de Raad dat de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet.

Gelet op het gegeven dat de dochter van de verzoekende partij zeer jong is, dat de verzoekende partij haar dochter alleen opvoedt, dat de verzoekende partij laaggeschoold is en sinds de leeftijd van veertien jaar tewerkgesteld is, samengenomen met het gegeven dat haar dochter slachtoffer werd van seksueel geweld gepleegd door een bendelid en mede in acht genomen de hoger vermelde informatie waaruit blijkt dat tussen 2013 en november 2016 het Openbaar Ministerie 8.464 meldingen van seksueel geweld geregistreerd heeft, waarvan slechts 25 procent van de zaken voor de rechter kwam en slechts 10 procent resulteerde in een veroordeling, dat IDHUCA in de COI Focus van oktober 2020 wijst op een ernstig probleem van straffeloosheid en inadequate wetgeving en dat de verwerende partij geen andere

informatie bijbrengt om aan te tonen dat er sprake is van een redelijke overheidsbescherming, is de Raad van oordeel dat *in casu* kan worden aangenomen dat de verzoekende partij en haar dochter geen effectieve toegang hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8.7. De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS